

Nogen — naar undtages den ærede Ordfører i Aften — engang har tænkt paa, at den kunde drage saadanne Consequenter efter sig. Naar den ærede Ordfører bemærkede, at han aldrig havde seet, at Nogen var bleven stødt over, at en Officer henvendte sig til ham og bad ham hjælpe sig med at flytte Tøi, flytte muggen Salm osv., ved jeg ikke, hvor det Raisonnement skal føre hen, men under alle Omstændigheder synes det ikke at kunne føre derhen, at det skulde kunne paalægges Nogen mod hans Villie at være Officeressoppasser, thi det er indlysende, at i det Dieblis, Officeren saaledes henvender sig til den Paagjældende, der ikke er hans Oppasser, og anmoder ham om Udførelsen af en saadan Gjerning, er det en Tjeneste, han beder om, og det maa staa klart for begge Parter, at han anmoder den Anden om at vise sig en Villighed. Det er da naturligt, at der i Reglen er det Forhold mellem Befalingsmændene og de Menige, at de ikke undslaae sig for at hjælpe Officeren i et eller andet Forhold. Denne Betragtning forekommer mig derfor ikke at staa til. Den ærede Ordfører anførte dernæst, og det var hans Hovedbetragtning, at man ikke skulde stille det saaledes, at nogen Gjerning i Hæren kunde blive anseet som mindre hæderlig end en anden. Det er et Argument, jeg flere Gange har hørt anføre, ogsaa ved tidligere Leiligheder, navnlig da Bestemmelsen første Gang kom frem, men jeg troer ikke, at det har Noget paa sig. Vi have haft Bestemmelsen i lang Tid, og det har ikke for Nogen stillet sig saaledes, som om at derved Officeressoppassergjeringen var bleven anseet som mindre hæderlig. Det er naturligvis heller ikke Tilfældet. Men en anden Sag er, at den er for Mange factisk mindre behagelig end hvilkensomhelst anden Gjerning, medens den for Andre slet ikke medfører nogen som helst Ubehagelighed. Det ligger jo i Forholdenes Natur, at for de unge Mænd, som før og efter Aftjeningen af deres Værnepligt ere henviste til at være i tjenende Stillinger, er det ikke nogen Ubehagelighed at udføre en saadan Gjerning, naar de ere indkaldte til Tjeneste, medens det for Andre, som ikke høre til disse Stillinger, kan være en stor Ubehagelighed. Vi have virkelig offeret

Meget for den almindelige Værnepligt; vi have paa ethvert Punkt offret alle Standsfordomme for at gjøre Hæren saa stærk og god som muligt, men man skal ikke, ved at drive det til en Yderlighed, som for Mange vil være yderst stødende og ubehagelig, udsætte sig for at bevirke, at det Hele bliver forhadet og forekommer dem utaaleligt. Jeg maa derfor paa det Stærkeste tilraade, at man lader denne Bestemmelse staae i denne Værnepligtslov, ligesom den har staaet i Loven af 12te Februar 1849 og i Loven af 2den Marts 1861. Naar den ærede Ordfører vel ikke i sit Foredrag i Aften, men i Betænkningen har sagt, at denne Bestemmelse mere hørte hjemme i Hærloven end i Værnepligtsloven, er det en Betragtning, som maastee er rigtig; men da jeg ikke seer, hvorledes den nu skulde kunne komme ind i Hærloven, vil man maastee have os undskyldt, naar vi nu optage den i Værnepligtsloven, saameget mere, som den tidligere bestandig har havt sin Plads i Værnepligtsloven. De øvrige Forslag skal jeg ikke udtale mig om, da jeg for de allerflestes Vedkommende kan henholde mig til den ærede Ordfører, som jeg ogsaa haaber vil imødegaae de Betragtninger, der med Hensyn til forskellige Forslag ere fremkomne fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg).

Ordføreren: Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad) ikke omtalte mit Hovedargument, nemlig det, at man ikke kan tvinges til at være Officeressoppasser uden i Krigstid; det synes det ærede Medlem reent at have sprunget over i sine Betragtninger, og han vil slet ikke see, at det fuldstændig forandrer Forholdet. Naar dernæst det ærede Medlem troede, at det var „en Villighed“, der blev vist Officeren, saa er det ganske vist i Formen en Villighed, men i Realiteten er det dog altid en Befaling; naar en Officer siger: Vil De gjøre det, saa er det netop det Samme, som om han siger: De skal gjøre det. Det ærede Medlem maa erindre, at man her paa ingen Maade kan sige Nei; „vil“ er altsaa her i Virkeligheden accurat det Samme som „skal“. Jeg kan heller ikke forstaae, at det ærede Medlem kan sige,